

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΜΗΝΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2007

Υπό Αρχιμανδρίτου Νικηφόρου Α. Κυπριανού
Ἐφημερίου Ἱ.Ν. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Γλυκῶν Νερῶν

Κυριακή 19 Αὐγούστου, ΙΒ' Ματθαίου

(Ματθ. ΙΘ', 16-24)

«Τί ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;»

Ἄρωμα πνευματικῆς ἀνησυχίας ἀποπνέει τὸ ἐρώτημα τοῦ «νεανίσκου» τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς διηγήσεως καὶ συγχρόνως μεταφυσικὴ ἀναζήτηση, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλπίδος ἐπιβεβαίωση, ἀδελφοί μου ἀκροατές. Θέλει, ποθεῖ νὰ εἰσέλθῃ στὴν ζωὴ. Ὁ πόθος τῆς τελειότητος καὶ τῆς εἰδόσου στὴν αἰώνιο ζωὴ ταιριάζει, ἀρμόζει στὸ νέον αὐτὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τὰ ἔχει ὅλα «ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά». Μὲ ἀγαθὴ προαίρεση καὶ καλοπροαίρετη διάθεση ἀπευθύνεται στὸν Ἰησοῦ «γονυπετῶν» ἀφήνοντας τὴν ἐπιθυμία του γιὰ τὴν ἄλλῃ ζωὴ νὰ ἐκφρασθῇ. Ὁ Ἰησοῦς ἔχει μπροστὰ του τὴν περίπτωσι ἑνὸς συμπαθεστάτου νέου ἀνθρώπου, ποὺ ἐκτελεῖ ἐπακριβῶς τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, ἀλλὰ μὴ δυναμένον νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀπόλυτο καὶ καθολικὴ ἀπαίτησι τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ὅλο ἄνθρωπο καὶ ὄχι γιὰ ὠρισμένες μόνο ἐκδηλώσεις του.

«Τί ἀγαθὸν ποιήσω ἵνα ἔχω ζωὴν αἰώνιον;» Ἐρώτημα ποὺ προϋποθέτει τὴν ἀντίληψι τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἡ αἰώνιος ζωὴ ἀποκτᾶται μὲ τὰ ἔργα ποὺ κάνει ὁ ἄνθρωπος, ἀντίληψι ποὺ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια ποὺ ἀποκαλύπτεται διὰ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ ζωὴ ἀποτελεῖ δῶρο τοῦ Θεοῦ ποὺ προσφέρεται εἰς ὅσους πιστεύουν στὸ Χριστό. «Ζωὴ αἰώνιος» σύμφωνα μὲ τὴν ἰουδαϊκὴ ἀντίληψι εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ποὺ ἀρχίζει διὰ τῆς ἀναστάσεως. Αὐτὴ τὴ ζωὴ προσφέρει στοὺς πιστοὺς ὁ Χριστὸς ὄχι μόνο ὡς μέλλουσα ἀλλὰ καὶ ὡς παροῦσα πραγματικότητα, γιὰτὶ ἡ πραγματικὴ ζωὴ, ἡ κατὰ Θεὸν ζωὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ παρόντα καὶ συνεχίζεται στὸ μέλλοντα κόσμῳ τῆς Ἀναστάσεως, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ βιολογικὸ γεγονός τοῦ θανάτου.

«Θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν; Τήρησον τὰς ἐντολάς». Ξεκάθαρα πράγματα. Σαφὴς ἀπάντησι. Τήρησον τὰς ἐντολάς, ὑποδεικνύει ὁ διδάσκαλος καὶ ὑπενθυμίζει ὅσες ἐντολὲς ἀναφέρονται στὶς κοινωνικὲς καὶ διαπροσωπικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. «Οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ κλέψεις, οὐ ψευδομαρτυρήσεις, τίμα τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Καὶ ἀκούοντας αὐτὰ ὁ νεανίσκος νοιώθει χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι, γιὰτὶ «ταῦτα πάντα» εἶχε τηρήσει, εἶχε προσέξει, εἶχε ἐφαρμόσει μὲ συνέπεια καὶ ἀκρίβεια. Ὑπερηφάνεια κρυφὴ τὸν καταλαμβάνει. Ἐρωτᾷ ἂν ὑστερῇ σὲ κάτι ἀκόμη. Πιστεύει ἄραγε ὅτι θὰ ἀκούσει πῶς πρέπει καὶ κάποια ἀκόμη ἐντολὴ νὰ τηρήσῃ ἢ ὅτι θὰ ἀκούσῃ τὸ δίκαιο ἔπαινο τοῦ διδασκάλου, γιὰτὶ ἐτήρησε «πᾶν τὸ διατεταγμένον καὶ

γεγραμμένον» στὸ Νόμο. Πάντως δὲν ἦταν προετοιμασμένος νὰ ἀκούσῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ πρότεινε ὁ Χριστός. «Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι ὕπαγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς». Τότε «ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι».

Ἡ εὐκαιρία τῆς τελειότητος παρέχεται ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ποὺ ὁ νεανίσκος ἀποδέχεται τὴν ἀπαίτηση τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅποια δὲν συνίσταται στὴν τήρηση ὠρισμένων ἐντολῶν μόνον ἀλλὰ στὴν ἀποδέσμευση τοῦ ὅλου ἀνθρώπου ἀπὸ ὅσα τὸν κρατοῦν δέσμιο μέσα στὸν κόσμον.

Ἡ περίπτωση τοῦ νεανίσκου, ἀδελφοί μου, μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ τηρῇ κανεὶς τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ συγχρόνως νὰ εἶναι παγιδευμένος μέσα στὰ ὑλικά ἀγαθὰ ἢ μέσα στοὺς διαφόρους μηχανισμοὺς ποὺ ὁ ἐγωϊσμός μας ἐπινοεῖ, γιὰ νὰ κρατηθῇ ὅσο γίνεται σταθερότερος στὴ ζωὴ καὶ νὰ κατανικήσῃ τὸν φόβο τοῦ θανάτου. Ἔτσι ὅμως δημιουργεῖται ἡ ψευδαίσθηση ὅτι ἔχουμε ἐκπληρώσει τὰ πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον καθήκοντα, ὅταν ὅμως ὑπάρξει μία κάποια κρίσιμη στιγμή στὴ ζωὴ μας, τότε λαμβάνουμε θέση τέτοια, ποὺ κάνει φανερὴ τὴν αἰχμαλωσία μας στὶς δυνάμεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δι' ὅσων λέγει «πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα· δὸς πτωχοῖς· ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· δεῦρο ἀκολούθει μοι» θέλει νὰ τονίσῃ ὅτι τὸ ἀποκαλυπτόμενο δι' Αὐτοῦ θεῖο θέλημα δὲν ἐπιδέχεται συμβιβασμούς, ἐκπτώσεις κ.λ.π. ὑποχωρήσεις ἀλλ' ἀπαιτεῖ, προϋποθέτει τὴν πλήρη ἀπαγκίστρωση ἀπὸ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ποὺ κατὰ κανόνα ἀποτελοῦν ἐμπόδιο γιὰ τὴν τελειότητα.

Γι' αὐτὸ ὁ ἐκ νεότητος τηρητῆς τῶν ἐντολῶν, ὁ τηρητῆς τοῦ Νόμου, ὅταν ἄκουσε τὴν προϋπόθεση τῆς τελειότητος «πώλησον τὰ ὑπάρχοντα», «δὸς πτωχοῖς» «δεῦρο ἀκολούθει μοι» ἀπῆλθε λυπούμενος, διότι δὲν ἦταν πτωχὸς ἀλλὰ κάτοχος πολλῶν κτημάτων.

Ἡ θρησκευτικότητά του κάλυπτε μέρος μόνον τῆς ζωῆς του, ὄχι ὅμως τὸ σύνολό της. Δὲν ἦταν πρόθυμος νὰ παραδοθῇ στὴν ἀπόλυτο ἀπαίτηση τοῦ Θεοῦ, δι' ὃ καὶ «ἀπῆλθε λυπούμενος». Ἀναδεικνύεται ἔτσι ἡ δυσχέρεια εἰσόδου στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τὴν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἐκείνων ποὺ προσκολλῶνται ἐπικίνδυνα στὸν ὑλικὸ πλοῦτο, ἐκείνων ποὺ δὲν εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀπαγκιστρωθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἐπιγείου θησαυροῦ, νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Χριστό, νὰ ἀνταλλάξουν τὰ ἀγαθὰ μὲ θησαυρὸ ἐν οὐρανῷ. Τοῦτο τὸ δύσκολο ἄθλημα, τὸ «δεῦρο ἀκολούθει μοι» ποὺ κατ' ἀνθρώπο θεωρεῖται ἀδύνατο, προσφέρεται ὡς δῶρο ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἀφοῦ «πάντα δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ».

Ἀδελφοί μου, ἡ περικοπὴ ποὺ σχολιάζουμε δὲν ἀποτελεῖ μία ἐκ τῶν προτέρων καταδίκη τοῦ πλούτου, οὔτε θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν «πλουσίων» ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἀπλῶς ἐπισημαίνει τὸν κίνδυνο γιὰ τὸν δέσμιο τοῦ πλούτου ἄνθρωπο, νὰ χάσῃ τὴν αἰώνιο ζωὴ. Πουθενὰ στὴν διδασκαλία τῆς Καινῆς Διαθήκης δὲν θὰ βροῦμε ἐρμηνεῖα πατέρων ἢ ἀποψη ὅτι ὁ πτωχὸς ἕνεκα τῆς πτωχείας του θὰ εἰσέλθῃ σίγουρα στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ πλούσιος θὰ ἀποκλεισθῇ ἀπὸ αὐτὴν ἕνεκα τοῦ πλούτου. Τονίζεται ὅτι ὁ πλοῦτος εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποτελέσῃ ἐμπόδιο γιὰ τὴν κληρονομία τῆς αἰωνίου ζωῆς. Χρειαζέται λοιπὸν προσοχή. Ὁ θησαυρὸς ἐν οὐρανῷ ἀποκτᾶται μὲ τὴν κατάλληλη χρησιμοποίησιν ἀπὸ ἐμᾶς τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν μας.